

τὸν προτρέπω ν' ἀποταθῆ εἰς τὸν κ. Προβελέγιον. Εἰς δὲ τὸν Κόμητα ἔγραψα ὅτι δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχομεν ἀκόμη καλῶς κατηρτισμένην σκηνὴν καὶ γεγυμνασμένους ἠθοποιούς· ὥστε ἐλπίζω οὕτω νὰ τὸν ἀπήλλαξα δευτέρας ἀποτυχίας.

Γάμος Διαδόχου. 1889.

Κατὰ πάντα τὸν Σεπτέμβριον, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1889, ἀνάστατος ἦν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, παρασκευαζομένη, ἢ προτιθεμένη νὰ παρασκευασθῆ διὰ τοὺς ἐπικειμένους πανηγυρικοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Καὶ καλαὶ μὲν ἦσαν καὶ αἱ ἐνιαχοῦ ἰδρυθεῖσαι ξύλιναί ἀψίδες, αἱ ἔξωθεν ἐπικοσμηθεῖσαι καὶ ἐπιγραφεῖσαι εἰς μίμησιν μαρμαρίνων· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον κόσμημα ἦν ὅτι, κατ' ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἣτις δὲν ἔπρεπε νὰ περιμείνη ἕκτακτον τοιοῦτο συμβάν· ἵνα ἐκτελεσθῆ, περιετοιχίσθησαν τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὁδῶν πολλαχοῦ χαίροντα κενὰ οἰκόπεδα, καὶ ἀφηρέθησαν τὰ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνιαχοῦ ὅσιν ἐκπολιορκηθείσης πόλεως δίδοντα νέα ἔρεϊπια.

Οἱ πρῶτοι ἀφιχθέντες ἐπίσημοι ἄνθρωποι ἦσαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Δανίας, καὶ ἔσπευσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν σταθμόν, ἔνθα πάντες συνέρθεον πρὸς ὑποδοχὴν των, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ βαθέος καὶ συμπαθεστάτου σεβασμοῦ, ὃν τὸ βασιλικὸν τοῦτο ζεῦγος μοὶ ἐνέπνεε πάντοτε. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἔχων ἐπίσημον θέσιν, δὲν ἐδικαιούμην οὐδὲ νὰ πλησιάσω, οὐδ' ἄλλως νὰ παρευρεθῶ ἐκεῖ ἢ ὡς ἀπλοῦς περιέργος θεατῆς· δι' ὃ καὶ ἀπέστην πασῶν τῶν ἄλλων ἐπισήμων ὑποδοχῶν.

Μετ' ἀγαλλιάσεως ὅμως ἐδέχθην εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸν τῆ 30 Σεπτεμβρίου ἐκ Γερμανίας ἐλθόντα μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του υἱόν μου Κλέωνα, ὅστις καὶ προσηρτήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοκρατείας Βικτωρίας (μητρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας), καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἑλλάδι διαμονῆς τῆς Α. Μ., καὶ προσέτι τὸν υἱόν μου Ὀθωνα, πεμφθέντα ὑπὸ τῶν ἐν Καίρω Ἑλλήνων, ὡς μέλος ἐπιτροπῆς ἀντιπροσωπευούσης

αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπισήμους ἑορτάς, ὡς καὶ οἱ ἐν Βουλγαρία Ἑλλη-
 ληνες ἔδωκαν ὁμοίαν ἐντολὴν εἰς ἐμέ. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἰδιότητα
 εἰσῆλθον τῇ 15 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἵνα παραστῶ
 κατὰ καθῆκον εἰς τὴν μεγάλην Βασιλικὴν καὶ Ἐθνικὴν τελετὴν·
 ἀλλ' ἐκ τῆς σκοτεινῆς γωνίας, ἔνθα πάντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν
 κοινοτήτων συνωστιζόμεθα, ἔλθων εἰς τῶν ἐπὶ τῆς εὐταξίας λει-
 τουργῶν, μ' ἐκάλεσε καὶ μὲ μετέφερε εἰς ἄλλην θέσιν, ἔνθα
 ἔσταντο οἱ Ἀνώτεροι Ταξίαρχοι· ἐκεῖθεν δὲ παρ' ἄλλου μετ' ὀλί-
 γον πάλιν ἐνετάλην νὰ μεταβῶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα ἦν ἡ θέσις τῶν
 Μεγαλοσταύρων. Καὶ παρετήρησα μὲν ὅτι τοῦτο τὸ δικαίωμα δὲν
 ἐνόμιζον ὅτι εἶχον, διότι δὲν ἤμην μεγαλόσταυρος τῆς Ἑλλάδος·
 ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἴσχυσε, καὶ μετεβιβάσθη παρ' αὐτῷ τῷ κέντρῳ
 τῆς τελετῆς, ἔνθα ἔχαιρον βλέπων αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα τῆς
 Γερμανίας κρατοῦντα τὸν στέφανον εἰς τῆς σεβαστῆς νύμφης τὴν
 κεφαλὴν. Ἡμην δὲ πλήρως συγκινήσεως ἀναλογιζόμενος τὴν
 ἔκτακτον καὶ ἐξαιρετικὴν ἀγωγὴν ἣν ἤξευρον ὅτι ἡ Αὐτοκρατεία
 Βικτωρία εἶχε δώσει εἰς τὰς θυγατέρας τῆς, καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν
 οἰωνιζόμενος ἐκ τοῦ συνδέσμου τούτου εἰς τὸν Διάδοχον ἡμῶν
 καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ δ' ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τὸ μέγα παραταθὲν
 γεῦμα ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, προσεκλήθην καὶ ἐγώ, καθ' ὃ διατε-
 λέσας ἄλλοτε ἐν Πρωσσία. Περίεργος δ' ὑπῆρξεν ἡ μετὰ τοῦ
 Αὐτοκράτορος συνάντησίς μου. Διερχόμενος μετὰ τοῦ υἱοῦ μου
 Κλέωνος διὰ τινος σχεδὸν σκοτεινοῦ διαδρόμου τῶν Ἀνακτόρων,
 ἔνθα ἤθελον ν' ἀποθέσω εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ὑπασπιστῶν τὸν
 ἐπενδύτην μου, διὰ νὰ δυνηθῶ εὐκολώτερον νὰ τὸν εὔρω ὅταν
 θὰ ἐξηρχόμην, εἶδον τέσσαρας ἢ πέντε κυρίους, οὐχί, ὡς ἐφαί-
 νετο, ἐκ τῶν προσκεκλημένων, διότι δὲν ἦσαν ἑορτασίμως ἐνδε-
 δυμένοι, ἐρχομένους ἀπέναντι ἡμῶν, καὶ ὁ εἰς ἕξ αὐτῶν, δούς
 μοι τὴν χεῖρα, μοὶ ὠμίλησε γερμανιστί, ὡς ἂν μ' ἐγνώριζεν· ἀλλὰ
 δὲν ἐδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ καλῶς τί μοὶ εἶπε, μοὶ ἐφάνη δὲ
 μόνον ὅτι ἀφ' οὗ μοὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του, διότι μ' ἐπανε-
 βλεπε, προσέθηκέ τι καὶ περὶ τινος Unternehmen (ἐπιχειρήσεως),
 ὥστε εἶκασα ὅτι ἦτον τῶν ξένων τις, τῶν ἀναλαμβάνοντων σιδη-

ροδρομικά ἢ ἄλλα τοιαῦτά τινα ἔργα. Πλησίον του δέ, ἰδὼν τὸν νέον ἡγεμόνα τοῦ Μείνιγγεν, προσῆλθον πρὸς αὐτόν, καὶ ἀντήλλαξά τινας φράσεις καὶ μετ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἅμα ἔμακρύνθησαν ἔμαθον παρὰ τοῦ υἱοῦ μου ὅτι ὁ πρῶτος, μεθ' οὗ εἶχον συνδιαλεχθῆ, ἦτον.... ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀπερχόμενος μετὰ τῶν λοιπῶν, ἵνα ἐνδυθῆ διὰ τὸ δεῖπνον.

Εἰς τὴν τράπεζαν δ' ἀπήγγειλεν ὁ Αὐτοκράτωρ πρόποσιν γερμανιστί, ἣν ἐπεράτωσε διὰ τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!» Ἀφ' οὗ δ' ἠγέρθημεν, κληθεὶς παρουσιάσθην εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Αὐτοκρατείαν, ἣν ἐν Βερολίνῳ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω ὡς ἡγεμονίδα σύζυγον ἐγγόνου τοῦ Αὐτοκράτορος· καὶ εἶτα κληθεὶς προσῆλθον εἰς τὴν Α. Μ. τὴν μητέρα Αὐτοκρατείαν Βικτωρίαν, ἥς καὶ κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην συνέντευξιν ἀνεγνώρισα αὐτῆς καὶ ἐξέτιμησα ὑπὲρ ποτε τὴν εὐαισθησίαν καὶ εὐγένειαν τῆς καρδίας. Ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας μοὶ ὠμίλησε, καὶ ἐπὶ πολὺ συνδιελέχθημεν, πρὸς τῶν συμφροῶν ἃς ὑπέστη καὶ εἰς ἃς ἀντιέτε μετ' ἀπαραιρέτου θάρρους· εἰ καὶ ἐβλεπον ὅτι βαθυτάτη τὴν ἐπίεξε θλίψις. Ἐθαύμασα δὲ καὶ τότε, ὡς πάντοτε, τῆς διανοίας της τὴν ἐμβροθεῖαν καὶ εὐθύτητα, ὅτε, καταστείλασα τὰ δάκρυα, τὰ ἤδη πληροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐπραγματεύθη περὶ τῆς πολιτικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος.

Εἶτα δὲ μ' ἐπλησίασεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας, ὅστις ἐφαίνετο ὡς πρεσβύτερος μόνον ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως ἡμῶν. Κατόπιν δὲ προσελθοῦσά μοι κυρία της, καὶ ὀρέξασά μοι τὴν χεῖρα, μοὶ εἶπεν ὅτι βεβαίως δὲν τὴν γνωρίζω καὶ τὴν ἐλησμόνησα.

Ἄλλ' ἐγὼ ὑποκλιθεὶς ἠσπάσθην τὴν χεῖρά της μετὰ σεβασμοῦ, καὶ — Ἄν δὲν ἀνεγνώριζον τὴν Υ. Μ. δεικναιολογημένος θὰ ἤμην, τῇ εἶπον, διότι οὐδέποτε συμβαίνει, καθ' ὅσον παρόρχεται ὁ χρόνος κατὰ τοσοῦτον νεώτερός τις νὰ γίνηται.

Ἦν δ' ἡ ἀπάντησίς μου αὕτη εἰλικρινής, διότι ἀληθῶς μὲ ἐξέπληξεν ἡ ἀκμάζουσα ὄψις τῆς σεβαστῆς μητρὸς τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως. Καὶ τὴν κοινῶς δ' ἀποδιδομένην κωφότητα εἰς τὴν Α. Μ. ἐγὼ οὔτε ἄλλοτε, οὔτε τότε εὔρον, διότι τὸν διῆσχυρισμόν μου, ὃν λίαν μεγαλοφώνως δὲν εἶπον, ἤκουσεν ἄριστα, καὶ διεμαρ-

τυρήθη. Εἶτα δε μοῦ εἶπεν ὅτι ἐν Μεράν, ἔνθα εἶχε διαμείνη τὸ θέρος διὰ τὰ λουτρά, εὔρε καὶ ἀνέγνω μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως τινὰ τῶν ἔργων μου (πιθανῶς γερμανικὴν ἢ γαλλικὴν μετάφρασιν τῶν διηγημάτων μου).

— Ἐννοῶ, ἀπήντησα εἰς ταῦτα, ὅτι εἰς τὰ λουτρά ἡ Υ. Μ. εἶχεν ἀνάγκην βοηθήματός τινος, ὅπως ἀποκοιμᾶται. Ἄλλ ἡ Βασίλισσα διεμαρτυρήθη δι' ἐκφράσεων αἰτινες ἀπεδείκνυον καὶ τὴν ὀξύτητα τῆς ἀκοῆς της καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς φιλοφροσύνης της.

Τὴν ἐπιούσαν δὲ εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ χειροφιλήματος τῆς Βασιλικῆς νύμφης, κατεθέλχθη ἰδὼν τὴν νεαρὰν ἡγεμονίδα πολὺ χαριεστέραν, ἀφ' ὅ,τι ἐξελαμβάνετο πρὶν ἢ γνωρισθῆ, καὶ ἐπικυροῦσαν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ εἶχεν ἐμπνεύσει ἀνέκαθεν, πολὺ δ' ὠραιότεραν, ἀφ' ὅ,τι τὴν εἶχον παραστήσῃ αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, αἰτινες, ὡς εἶπον εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας, ἐδύνατο νὰ ὑποτεθῆ ὅτι ἐλίτηδες ἐτεχνάσθησαν τοῦτο, ἵνα τὸ κοινὸν τὴν εὐρη ἀνωτέρα τῶν προσδοκίων τοῦ. Μετ' ἐκπλήξεως δὲ καὶ χαρᾶς εἶδον, ὅτε μοὶ ὤρεξε τὴν χεῖρα εἰς ἀσπασμόν, ὅτι μὲ ἀνεγνώριζεν, ἐν ᾧ ἐνόμιζον ὅτι τῇ ἡμῇ ἐντελῶς ἄγνωστος, διότι δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ εἰσέτι εἰς τὴν κωνσταντινίαν, ὅτε ἐγὼ κατέλιπον τὴν Γερμανίαν.

Μετά τινος δ' ἡμέρας μοὶ συνέβη πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Αὐτοκράτειραν Βικτωρίαν σχεδὸν ὅ,τι πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Γουλιέλμον. Πορευόμενος πρὸς τ' Ἀνάκτορα, ὅπου ἤθελον νὰ ἴδω τὸν υἱόν μου, ἀπήντησα εἰς τὴν πρὸ αὐτῶν πλατείαν τὴν κυρίαν Κλάους, τὸ γένος Καρπούνη, ἀρχαίαν οἰκογενειακὴν φύλην, ἣν πρὸ ἐτῶν δὲν εἶχον ἴδῃ, καὶ διὰ μακρῶν συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς. Εἰσελθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὸν πρόδομον τῶν Ἀνακτόρων, ἔνθα ἴστανται ὁ θυρωρὸς καὶ οἱ ὑπηρέται, εἶδον ἐκεῖ τὸν υἱόν μου συνδιαλεγόμενον μετὰ τινος κυρίας, ἣν ἐξέλαβον ὡς τὴν κυρίαν Μεσαλᾶ, ἀδελφὴν τῆς κυρίας Κλάους, καὶ ἤτις, προσελθόντι, μοὶ ἔδωκε φιλοφρόνως τὴν χεῖρα. Τότε δὲ πρῶτον, εἰδοποιηθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ μου, ἀνεγνώρισα, εὐτυχῶς ἐν καιρῷ, τὴν Αὐτοκράτειραν, καὶ ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὴν ἐξασθένησιν τῆς ὀράσεώς μου. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της δ' ἐξ Ἀθηνῶν, εὐηρεστήθη

νά μοι ζητήση διὰ τοῦ υἱοῦ μου νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸ λεύκωμα Της, καὶ νὰ Τῇ προμηθεύσω νὰ ἴδῃ τι ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων. Τῇ ἔπεμψα ἐπομένως ἕξ τόμους γερμανικῶν μεταφράσεων τινῶν ἐκ τῶν διηγημάτων καὶ τῶν δραματικῶν μου ποιήσεων, καὶ προσέτι, διὰ τὸ λεύκωμα, ἓν Ἑλληνικὸν τετράστοιχον ὁμοιοκατάληκτον μετὰ γερμανικῆς μεταφράσεως εἰς ἕξομέτρους. Ταῦτα δ' εὐμενῶς δεχθεῖσα, μὲ προσεκάλεσε νὰ παρουσιασθῶ εἰς Αὐτὴν τῇ ἑσπέρα τῆς 8 Νοεμβρίου, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἣτις ἐπὶ μακρὸν παρετάθη, καὶ ἐν ἣ, οὐ μόνον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐν γένει, καὶ περὶ τῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς ἐγένετο λόγος, ἔλαβον αὐθις ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσω τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως, καὶ τῶν αἰσθημάτων Της τὴν εὐγένειαν. Μετὰ συμπαθοῦς δ' ἀγανακτήσεως μοι ὠμίλησεν ἐν ἄλλοις καὶ περὶ τοῦ ἀφρόνως καὶ ἀγνωμόως ἐκβληθέντος Αὐτοκράτορος τῆς Βρασιλίας.

Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐφόρασε τὰ γενέθλια τῆς, καὶ τῇ 10 περὶ μεσημβρίας ἀπῆλθεν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ εἶτα διὰ Κερκυρας, μέχρις ἧς συνωδεύετο καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ μου, μετέβη εἰς Ἰταλίαν.

Εἰς τὴν συνοδείαν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ἀπήντησα καὶ τὸν Ἐρβέρτον Βισμάρκ, τότε Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ ἠθέλησα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἄλλ' εἰ καὶ μ' εἶπον ὅτι ἦν κατ' οἶκον, δὲν μ' ἐδέχθη, ἀγνοῶ διατί. Ἴσως ἵνα μὴ δυσανεστῆσθαι τὸν διαδοχόν μου.

Ἀπῆλθε δὲ καὶ ὁ Κλέων, διορισθεὶς τέλος ὀριστικῶς εἰς Πετρούπολιν, καὶ τῷ ἔδωκα ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἡγεμονίδα Ἀλεξάνδραν, δι' ἧς τῇ συνίστων καὶ αὐτὸν καὶ τὰς ἤδη Ῥωσίδας ὑπηκόους, τὰς δύο ἀδελφάς του. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον θλιβερὰ καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ δι' ἐμὲ μᾶς ἦλθεν ἀγγελία, ἣ τοῦ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Οὐασιγκτῶνος προώρου θανάτου τῆς ἀγαπητῆς, ἐναρέτου καὶ χαριεστάτης γυναικαδέλφης του.

Ἄφ' οὗ δ' ἐμείναμεν πάλιν μόνοι ἐν Ἀθήναις, μοι εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, ὅτι πρὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν ἰδέα νὰ συγκληθῆ διεθνῆς ἀρχαιολογικὸς σύλλογος παρ' ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐμὲ εἶχεν ὑποδείξῃ ὁ Τρικούπης διὰ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ ἤδη

δὲ πάλιν ὅτι ἐπρόκειτο ἡ πρότασις ν' ἀνανεωθῆ. Ἐγὼ δὲ τῷ ἀπλήντησα ὅτι δὲν κρίνω τὴν Ἑλλάδα ὥριμον διὰ τοιοῦτο Εὐρωπαϊκὸν συνέδριον, πρὶν ἢ ἰδρῦθῆ ἡ Ἀκαδημία. Ἄλλ' ἔκτοτε οὐδὲ λόγος πλέον περὶ τούτου ἔγινε, καὶ οὔτε ἡ Ἀκαδημία ἰδρῦθη, οὔτε ὁ Σύλλογος συνεκλήθη.

Δίκη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠναγκάσθην νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς διάδικος, ὅπερ κατὰ πρῶτον μοὶ συνέβαινε ἐν τῷ βίῳ. Συντάκτης ἑφημερίδος τινὸς ἐκ Πειραιῶς ἀπῆτει, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ υἱὸς μου, ἐτῶν τινῶν συνδρομὴν δι' αὐτήν, καὶ ἔκαλούμην νὰ ὀρκισθῶ ὅτι, οὔτε ποτὲ ἐνεθρομήθην αὐτῆς συνδρομητῆς, οὔτε, καθ' ὅσον ἐνεθυμούμην, ἀνέγνων ἢ εἶδον ἀριθμὸν αὐτῆς. Καὶ ἐδικαιώθην μὲν, τοῦ συντάκτη ἀναγνωρίσαντος ὅτι τὰ φύλλα κατὰ λάθος ἐπέμποντο εἰς Βιέννην, ἀντὶ τοῦ Βερολίνου· ἀλλὰ καίτοι ἀπαλλαγεὶς τῆς συνδρομῆς, ἠναγκάσθην ὅμως, ἔνεκα λάθους τοῦ Δικηγόρου, ὡς μοὶ εἶπον, νὰ πληρώσω τὸ διπλάσιον αὐτῆς διὰ δικαστικὰ ἔξοδα!

Κουτρούλης.

Ἡ Φιλαρμονικὴ Ἐταιρεία, ἣτις πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἰδρῦθῆ ἢ μερίμνη τοῦ φιλομούσου ἱατροῦ κ. Σπάθη, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ, γνωρίζουσα ὅτι ἐνέκρινον τὰς ἐνεργείας τῆς καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ἔτρεφον, εὐηρεστήθη νὰ μοὶ χορηγήσῃ τὸν τίτλον ἐπιτίμου Προέδρου τῆς, καὶ ἠθέλησε ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ἐμὴν κωμῳδίαν «τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον», καὶ αὐτὴ μὲν ἀνέλαβε τοὺς χορούς, τοὺς μελοποιηθέντας ὑπὸ τοῦ Γάλλου μουσουργοῦ A. Danhauser, τοὺς δ' ἠθοποιούς καὶ τὴν σκηνὴν εἰς τὸ Θέατρον τῆς Ὀμονοίας ἔδωκεν ὁ κ. Ταβουλάρης, τὴν ὀρχήστραν δὲ διηύθυνε Κυρία ἑξόχου ἰκανότητος, ἡ Ἑλληνὶς σύζυγος τοῦ μουσικοῦ κ. Λαβελλέτ.